

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ PIERRE MONTLIN

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΗΜΑΔΙ

ΠΟ τον καιρό που είχε παντρευτεί ο Ζάν Μπεζάκ, δεν είχε φέρει ποτέ μακριά από τη γυναίκα του, την αγαπημένη του Ραϊμόνδη. Γι' αυτό στενοχωρήθηκε πολύ, όταν κάποτε αναγκάστηκε να λείψει από το σπίτι του για τέσσερες μέρες. Είχε πάει για υποθέσεις του σε μία μικρή πόλη κ' έμεινε εκεί στο ξενοδοχείο.

Το πρώτο βράδυ, κοιραμένος από το ταξίδι και τα διάφορα τρεξίματα για τις δουλειές του, πήγε πολύ νωρίς στο ξενοδοχείο, δειπνήσε και σχεδόν άμεσα έπειτα πλάγισε κ' άποκοιμήθηκε.

Το πρωί ξύπνησε πολύ νωρίς, κοντά το γλασκοχάριμα. Μόλις άνοιξε τα μάτια του, τον φάνηκε παράξενο πώς βρόηκε σ' ένα περιβάλλον έντελως άγνωστο του, μακριά από τη γυναίκα του. Ένοιωσε το κεφάλι του βαρύ και τίς μάτια του δεν έβλεπαν ακόμα καθαρά. Στάθηκε με δυσκολία από το κρεβάτι του και μωσκομιαιώς σχεδόν άκωμα πήγε στο διπλόνο δωμάτιο για να πάρη το υπάνο του.

Το κρύο νερό τον ζωντάνεψε. Ξανάφηε στον έαυτο του και ζωντανή την τοκαλέττα του σκεπτόμενος τον παράξενο εφιάλητη που τον βασάνισε τη νύχτα.

Στην αρχή τον πήρε ένας ύπνος βαρύς... Ύστερα του φάνηκε ότι βρίσκεται στο σπίτι του. Έκει είδε τη Λουίζα, την υπηρέτριά του, και το σάλιο του, τον Φόξ. Μα τίς παράξενο! Ένώ αυτός τους έβλεπε τόσο καθαρά, αυτοί φανόντουσαν σάν να μην τον έβλεπαν καθόλου, έτσι σάν να είχε γίνει ξαφανα άορατος. Μόνο το σκυλί του αισθανόταν την παρουσία του και γαϊγίξε, αλλά όχι άπως πάντα. Γαϊγίξε παράξενα, φοβισμένα, αλλόκοτα... Ο Ζάν πήρε σ' όλα τα δωμάτια του σπιτιού του, άναζητώντας τη Ραϊμόνδη, τη γυναίκα του, μα ή Ραϊμόνδη δεν ήταν μέσα στο σπίτι. Τότε ο Ζάν βρήκε έξω κ' άρχισε να περπατάη στις δεινδροστοιχίες που ήταν γύρω στο σπίτι του. Ήθελε να φωνάξη τη Ραϊμόνδη με τ' όνομά της, αλλά δεν μπορούσε. Μόνο προχωρούσε, προχωρούσε πάντα, αλλά έτσι, αλλά να μην άγγιζε καθόλου τη γη, σάν να είχε γίνει άξανα πνεύμα, κ' έσχίζε τον άέρα. Προχωρούσε προς ένα μικρό φωτεινό σημείο στο βάθος μιάς δεινδροστοιχίας, προς ένα παλλόμενο σπινθήρα, ό όποιος τον τραβούσε σάν ένα μαγικό, μαγνητικό άστέρι. Κι' όσο προχωρούσε, τό άστέρι μεγάλωνε, μεγάλωνε. Κι' άξαφνα άκουσε μία φωνή να φωνάξη:

— Ζάν!..

Άναγνώρισε άμέσως τη φωνή της Ραϊμόνδης και γοργός σάν άστρατη προχώρησε προς τό μέρος από όπου άκούστηκε ή φωνή. Όσο προχωρούσε, τόσο τό φωτεινό σημάδι γινότανε μεγαλύτερο. Τώρα ήταν στρογγυλό και φεγγοεικό, σάν τό φεγγάρι, και φώτιζε όλη τη γύρω έκταση.

Στό ζωηρό φως του ο Ζάν είδε, ότι βρισκότανε πέρα από τις δεινδροστοιχίες, σε μία άπεράντη πεδιάδα. Και στη μέση της πεδιάδας άυτίς είδε τη Ραϊμόνδη, και ή Ραϊμόνδη, επάνω σ' ένα άλογο άφηνισμένο, βγαίνοντας άφρονος από τό σπίτι του!

Ο Ζάν έτρεξε, πέταξε μάλλον προς τα έξω κ' άρπαξε τό άλογο από τό χαλινάρι. Και τότε άρχισε μία τρομερή πάλη μεταξύ του Ζάν και του ζώου, τό όποιο ο Ζάν άνεγνώρισε άμέσως. Ήταν ο ε' Άνεμος, τό άγαπημένο του άλογο, τό όποιο, αφηνισμένο καθώς ήταν τώρα, δεν άνεγνώριζε τον ιδιοτό του.

Και πάλιν ο Ζάν άκουσε ή Ραϊμόνδη να φωνάξη άπελπισμένα τ' όνομά του.

Την είδε μάλιστα για μία στιγμή που τον κίτταξε με τά διεπαλλόμενα από τον τροχό μάτια της.

Κι' άξαφνα ο Ζάν έννοιωσε τη θερμή πνοή του ζώου στο πρόσώτό του. Φαίνεται ότι τό άλογο ήθελε να τον δαγκώσει. Τότε με μία ύστιατη προσπάθεια, ο Ζάν, καθώρθωσε να συγκρατήσει τον ε' Άνεμο και να τον καρφώσει με μία στιγμή στη θέση του.

Έτσι ή Ραϊμόνδη βρόηκε κωρό και πήδησε κάτω από τό άγριόμένο ζώο. Έβρόηκε!.. Μα τό άλογο έξφυγε πάλι από τά χέρια του Ζάν, του έδωσε μία δυ-

νατή κλατωιά στο δεξί βραχίονα κ' όλα ύστερα χάθηκαν μέσα στη νύχτα. Το μαγκό φως έόθηκε κ' όλα, όλα έγιναν ένα με τό βαθύ σκοτάδι. Αυτή τη στιγμή ο Ζάν ξύπνησε.

Ο εφιάλητης αυτός έκανε τό Ζάν ν' άνηχηρήσει πολύ. Προσπαθούσε να έξηγήση τη σημασία του αλλόκοτου όνειρου και ζάλιζε τό μυαλό του με χίλιες δυό σκέψεις. Ξαφνικά, ενώ έκανε την τοκαλέττα του, παρατήρησε ένα πλατύ, μελανό σημάδι στο δεξί του μπράτσο. Τρώαψε πολύ βλέπόντας τό, μα σιγά-σιγά ξαναβρόησε την ψυχραιμία του και σκέφτηκε:

— Ε'ως φαίνεται, τη νύχτα, καθώς άγωνιούσα τη στιγμή του εφιάλητου, χτύπησα τό χέρι μου στο αίδερο του κρεβατιού. Αυτό είν' όλο άσφαλώς.

Τις άλλες νύχτες ο Ζάν τίς πέρασε άπολύτως ήσυχα. Άρχισε να έξηγεί τό παράξενο όνειρο του. Και τέλος, έπειτα από τέσσερες μέρες, ξαναβρόησε στο Παρίσι, στο πειροδομικό σταθμό. Άλλά εκεί τον υποδέχτηκε μόνο ή Μπέρτα, ή Λουίζα. Τρομερό άνήσυχος ο Ζάν τη ρώτησε:

— Πού είνε ή κυρία σου; Μήπως είνε άρρωστή;

— Μην άνησυχείτε, κύριε, είνε ή Λουίζα, δεν είνε τίποτε σπουδαίο. Η κυρία είνε λίγο άδιάθετη.

Ο Ζάν έτρεξε γρήγορα-γρήγορα σπίτι του, κ' όταν έφτασε εκεί βρόηκε τη Ραϊμόνδη ξαπλωμένη σε μία πολυθρόνα. Δεν πρόφτασε να τη ρωτήσει τί συμβαίνει, κ' ή γυναίκα του άρχισε άμέσως να του διηγείται:

— Μή θυμώσης, καλέ μου Ζάν, γιατί δεν άκουσα τίς συμβουλές σου. Τιμωρήθηκα, άλλωστε, αρκετά γι' αυτό.

— Τι συμβαίνει, άγάπη μου;

— Ω, Ζάν, την επομένη της ημέρας που έφυγες, μόλις χάραξε ή αυγή, θέλησα να καθαιλιέσω τό «Άνεμο» και να πάω λίγο περίπατο στις δεινδροστοιχίες. Έσύ μου τό απαγορεύεις πάντα αυτό, μα είχα μεγάλη επιθυμία να κίωμο ένα περίπατο με τό όμοιο αυτό άλογο. Ζήλευα όταν σ' έβλεπα να βγαίνεις τό πρώην έπιτοός της γύρω έξοχές. Κ' έτσι τό άποφάσισα. Στην αρχή πήγαυαν όλα καλά, αλλά έξαφνα σ' έβλεπα να βγαίνεις κ' άρχισε να τρέχη προς την μεριά σου σάν άστρατη. Ω, άγαπημένο μου, δεν μπορούει να φανταστής ποσο τρώαξα νωμόντας ότι τρέχω προς τό θάνατο. Φώναξα τότε τ' όνομά σου, Έπαυλάστηκα τό Θεό. Μα όσο προσπαθούσα να καθηνισάσω τό άλογο, τόσο αυτό άγριέσε περισσότερο. Τότε, νομίζοντας ότι έφτασε πειά τό τέλος μου, ο σκέπτηκα τόσο ζωηρά, που για μία στιγμή μου φάνηκε ότι σε είδα μπροστά μου. Και έπειτα... Έπειτα δεν έξρω τί έγινε. Μου φαίνεται ότι σε φώναξα πάλι. Και τότε συνέβη κάτι τό αλλόκοτο, τό άκατανόητο, τό τρομερό. Ένα άόρατο και δυνατό χέρι σταμάτησε ξαφνικά τον ε' Άνεμο». Τό κατάλομα αυτό μέσα στην παρατάλη μου και πρόφτασα και πήδησα στη γη. Είχα σωθεί! "Η μάλλον μ' είχε σώσει κάποια άόρατη και μυστηριώδης δύναμη. Πηδώντας από τ' άλογο χτύπησα όλογο στο πόδι και γι' αυτό είμαι τώρα ξαπλωμένη στην πολυθρόνα...

Ένώσω μίλισσε ή Ραϊμόνδη, ο Ζάν έννοιωσε ένα ρίγος σ' όλο του το σώμα, Δεν είχε τη δύναμη να λή ύστε μιά λέξη.

Σήκωσε μόνον μηχανικά τό μανίκι του δεξιού του χεριού και είδε ότι τό σημάδι του μπράτσου του ήταν ακόμα εκεί. Τό μυστηριώδες αυτό σημάδι είχε μαυρίσει τώρα περισσότερο κ' είχε πάρει τό σχήμα ενός πετάλου άλόγου.

— Τι σημάδι είνε αυτό; ρώτησε άνησυχή ή Ραϊμόνδη τον άντρα της.

Τότε ο Ζάν της διηγήθηκε, με τί σειρά του, τό τρομερό όνειρό του.

Και οι δύο στήνυοι έμειναν για πολλήν ώρα άφανοι, συγκινημένοι, τρομαγμένοι, μα κ' εύτυχισμένοι συγχρόνως...

Ζήλευα όταν σ' έβλεπα να βγαίνεις τριππος στις γύρω έξοχές...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ Η ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΤΩΝ ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ

Στις έμπορικές ή σχετικώς επικοινωνομένε επιστολές, ή ημερομηνία πρέπει να μπαίνει επί κεφαλής, γιατί ο παραλήπτης έχει ανάγκη να γνωρίση ποιά μέρα κυρίως γράφηκε ή επιστολή.

Στις αισθηματικές όμως επιστολές ή χρονολογία πρέπει να μπαίνει πηό τέλος, για να δείχνη ότι ό γράφων τη θυμώθηκε τελευταία.